

i at vælge et Sted, hvor der i Forvejen er Bygninger til Stede. Men jeg er tilbøjelig til at tro, at Vanskelighederne her er større, end man i Øjeblikket regner med. Det kan ikke nægtes, at den Omstændighed, at Statsbanerne har en gammel Ret til at benytte Sprogø som Rekreationshjem for deres Personale, betyder i alt Fald noget; men der er desuden en anden Omstændighed, som jeg ikke tror, man har regnet med. Saa vidt jeg ved, har Skibe, baade danske og fremmede, en Ret til at anløbe Sprogø. Nu har Professor Keller fremsat den Opfattelse, at f. Eks. de berygtede Langeliniepigier for en stor Del er Kvinder, der henhører til denne Kategori: let aands svage Kvinder; han udtaler udtrykkelig, at det er hans Overbevisning, at hvis deres mentale Tilstand blev undersøgt af Politiet — jeg ved ikke, om man har prøvet paa at følge hans Anvisning —, vilde det vise sig, at mange af dem er let defekte, let aands svage. Hvis nu Professor Keller har Ret i denne Opfattelse, vilde det jo være en mislig Sag at gøre Sprogø til et saadant Internat, naar man samtidig maatte regne med denne fremmede Skibes Ret til at anløbe Øen, idet det vel da kunde være vanskeligt at hindre, at der blev øvet en Slags Strandhugst paa Øen med mere eller mindre romantiske Bortførelser. Jeg tror, det er et Spørgsmaal, der er betydelig vanskeligere at løse, end man maaske fra visse Sider har tænkt sig.

Dermed skal ikke være sagt, at jeg ikke vil betragte det som en overmaade heldig Foranstaltning, om man fik et Internat for den Slags erotisk abnorme Kvinder. Thi at de bereder Samfundet store Bekostninger, dels gennem Fødsel af aands svage Børn og dels gennem den Smittefare, som deres frie Færd i Befolkningen rummer, derom er der ingen Tvivl. Jeg vil derfor paa ingen Maade undlade at støtte mit Partis Formand i Ønsket om, at den højtærede Undervisningsminister vil tage det Spørgsmaal under den alleralvorligste Overvejelse, om det ikke var muligt at finde Udvej til en Internering af disse Kvinder.

Det ærede Medlem Hr. Andreasen var inde paa nogle Spørgsmaal vedrørende Ulykkesforsikringslovgivningen. Han brugte meget stærke Ord, maaske stærkere end nødvendigt, men jeg maa indrømme ham, at der er noget om, hvad han sagde. Der er visse Mangler i Appelforholdene ved den Domstol, som Arbejderforsikrings-Raadet jo i Virkeligheden er; jeg har berørt det tidligere. Naar en Domstol er saa overlæst

med Arbejde, at den ofte maa ekspedere 40 Sager i Løbet af et Par Timer, kan de enkelte Sager ofte kun faa en meget summarisk Behandling. Forholdet er endvidere det, at en Afgørelse med Hensyn til Erstatningens Størrelse aldeles ikke kan appelleres. Med Hensyn til Afvisning af en Sag som ikke henhørende under Arbejderforsikrings-Raadet, gives der ganske vist en Mulighed for en fornyet Undersøgelse, idet man inden 14 Dages Forløb kan indanke en saadan Afgørelse for Indenrigsministeriet; og man kan da ogsaa, hvis Indenrigsministeriets Afgørelse gaar imod, gaa videre til Domstolene. Her tror jeg, der ofte er, jeg vil ikke sige sket Uretfærdigheder, men fremkommet uheldige Tilfælde, netop fordi man ude i Befolkningen ikke har været paa det rene med, at man havde denne Appelret til Indenrigsministeriet med Hensyn til afviste Sager.

Det er kun nogle faa Dage siden, at et saadant Tilfælde fra min Valgkreds har foreligget for mig. En Møllebygger Anton Madsen fik sin Sag afvist, og i Ukendskab til Loven forsøgte han at appellere i Tide. Alt, hvad jeg kunde meddele ham, var derfor det sørgelige, at hvis han havde appelleret 14 Dage efter, at Arbejderforsikrings-Raadets Skrivelse indtraf, kunde han maaske have faaet Medhold fra Indenrigsministeriet, saaledes som det er sket i adskillige Tilfælde af denne Art. Jeg tror, at det burde forlanges, at der, naar Arbejderforsikrings-Raadet træffer en saadan Afgørelse om en Sags Afvisning og sender Meddelelse derom til vedkommende Patient, i en Fodnote paa Meddelelsen udtrykkelig burde staa, at hvis vedkommende ikke var tilfreds med denne Afgørelse, havde han i Henhold til den og den Lovparagraf Ret til inden 14 Dage at appellere Afgørelsen til Indenrigsministeren. Det er for meget forlangt, at en almindelig jævn Mand skal være paa det rene dermed. Jeg haaber, at der i alt Fald maa blive anbragt en saadan Fodnote. Men jeg haaber tillige noget mere, nemlig at man, hvis der forinden Gennemførelsen af denne Reform indkommer den Slags Ansøgninger til Indenrigsministeriet — f. Eks. fra den Mand i min Valgkreds, som jeg før nævnte —, da uden Hensyn til, at Fristen er overskredet, vil tage den paagældende Sag op til Bedømmelse; jeg finder, at der af den Grund, som jeg før nævnte, er Grund til at vise Velvillie overfor saadanne Andragender.

Jeg vilde gerne gøre en ganske kort Bemærkning om Militærspørgsmaalet, ikke for at blande mig ind i en Debat om Spørgs-